

man, at Princippet om Hjælp til Selvhjælp var fyldestgjort, naar den arbejdende Klasse kunde holde sig fri for Fattigvæsenet i 10 Aar, senere ændret til 5 Aar. Her vil man heller ikke kræve nogen Ydelse af Arbejderen personlig. Man har vel ræsonneret saaledes, at Arbejdskøberen kunde afstaa en Part af det Udbytte, Arbejderen skaber ved sin Produktion, saa at man altsaa i Virkeligheden betragter den Forsikringspræmie, som Arbejdsgiveren yder, som en vis Part af Arbejderens Løn. Og denne Betragtning har man vel anvendt i Særdeleshed, fordi Forsikringen kun gjaldt for Arbejderen under Arbejdet, altsaa netop paa det Tidspunkt, hvor han var fuldt optaget af at skabe Udbytte til den Arbejdsgiver, der beskæftiger ham. Dette Princip er altsaa bevaret baade i senere Love og i det foreliggende Lovforslag. Jeg skal derfor ikke opholde mig ved Princippet. Selv om der maaske kunde siges et eller andet derom, forekommer det mig, at der i Virkeligheden ikke gøres nogen Uret ved at opretholde det. Men hvis man skulde gaa til den Udvidelse, som jeg nævnte før, at Forsikringen skulde gælde alle og under alle Forhold, maatte man naturligvis gøre Forsikringen samfundsmæssig, saa maatte man ud til, at Staten var den, der overtog Forsikringen, i det mindste da den Del af Forsikringen, som gjaldt udenfor Arbejdet.

Men ogsaa paa Grundlag af det foreliggende Lovforslag forekommer det mig, at Tanken om en Statsforsikringsanstalt burde tages op til Overvejelse, saa at de forsikringspligtige, altsaa Arbejdskøberne, skulde overføre deres Forsikring paa en Statsanstalt. En saadan Statsanstalt skulde naturligvis drives, uden at Staten havde nogen Fordel for Øje. Staten skulde netop søge at gøre Forsikringen saa billig som muligt, den maatte ikke stræbe efter Overskud, den skulde gøre Præmien saa billig som muligt for dem, der havde Forsikringspligt. Jeg er sikker paa, at disse Præmier vilde blive betydeligt billigere i en Statsanstalt, der blev drevet paa den Maade, end de vil være i de forskellige private Selskaber. Thi Selskaberne er ikke filantropiske Foretagender; de driver deres Forretning med Udbytte for Øje, og det er der selvfølgelig forretningsmæssigt set ikke noget at sige til. Men naar man er klar over, at der intet er at sige dertil, kan der heller ikke siges noget som helst til, at Samfundet, naar det ved sin

Lovgivning bestemmer, at en vis Del af dets Borgere er forpligtede til at holde deres Arbejdere forsikrede, lader det være en Statsopgave at anvise disse Borgere den bedst mulige Forsikringsmaade og det billigst mulige Forsikringssted. Og der kan være saa meget mere Grund til at fremhæve dette i Forbindelse med det fremsatte Lovforslag, som Staten ifølge dette overtager Garantien for, at der vil blive ydet baade Invaliditetserstatning og Erstatning efter Dødsfald. Der indføres, som ærede Medlemmer vil se, i § 76 forskellige Kontrolbestemmelser. Saaledes skal Staten for Eksempel øve en vis Kontrol med, at Arbejdsgiverne baade forsikrer og holder deres Forsikringspolicer i Gang. Denne Kontrol vilde kunne udøves langt lettere og langt mindre generende for de forsikringspligtige, hvis Ulykkesforsikringsvirksomheden var et Statsforetagende, og Præmierne blev ydet sammen med eller paa samme Vis, som Skatterne opkræves, og der vilde være, synes jeg, den Vinding til, at Statens Risiko blev betydeligt mindre. Ved den Kontrol, der ved en Statsanstalt vilde kunne udøves, vilde deres Tal, som maaske ikke har forsikret, blive betydeligt mindre, end der nu kan være Udsigt til. Staten kan ligeledes efter Lovforslagets § 74 yde et Tilskud af $\frac{2}{5}$ til Præmie overfor visse Borgere, som har Forsikringspligt, og derfor er Staten interesseret i, at Præmien bliver saa lav som vel muligt, thi derved vil dens Bidrag selvfølgelig ogsaa blive forholdsvis mindre. Der er i øvrigt noget vist utiltalende i, at Staten ved sine Bidrag maaske er med til at skabe et ret betydeligt Overskud for et privat Selskab. Man gør sikkert klogt i under de Overvejelser, der vil følge efter denne første Behandling, at tage dette sidste Spørgsmaal op til grundig Undersøgelse, og det er jo muligt, at man vil kunne finde en Vej til Løsning af Spørgsmaalet.

Jeg maa i øvrigt sige, at Lovforslaget rummer betydelige Fremskridt, som jeg hilser med Glæde. Man kommer blandt andet bort fra den uheldige Bestemmelse, som blev paapeget for et Øjeblik siden af det ærede Medlem fra Verringe (Jensen-Sønderup) angaaende een-Etages og to-Etages Bygninger, en Bestemmelse, som er faldet en Mængde Arbejdere for Brystet, ogsaa Arbejdskøbere har været forbavset over denne Bestemmelse. Jeg har staaet overfor et Tilfælde, hvor en Arbejdsmand var beskæftiget med Nedrivningen af et ganske lille Hus i en Baggaard og ved den Lejlighed kom alvorligt til Skade. Tilfæl-